

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Sygn. akt K 19/20
BAS-WAK-2546/20

Warszawa, 22 lutego 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny

Na podstawie art. 69 ust. 2 w związku z art. 42 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), w imieniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przedkładam wyjaśnienia w sprawie wniosku Krajowej Rady Komorniczej z 12 grudnia 2019 r. (sygn. akt K 19/20), jednocześnie wnosząc o **umorzenie** postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Uzasadnienie

I. Przedmiot kontroli

1. W niniejszej sprawie, zapoczątkowanej wnioskiem Krajowej Rady Komorniczej (dalej także: wnioskodawca, KRK) z 12 grudnia 2019 r., przedmiot kontroli stanowią wybrane przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2363, ze zm.; dalej: u.k.k. lub ustawa o kosztach). Zaskarżony akt normatywny, w zakresie opłat i wydatków w postępowaniach prowadzonych przez komorników sądowych, zastąpił wcześniej obowiązującą ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1138, ze zm.; dalej: u.k.s.e.). Ustawa o kosztach weszła w życie 1 stycznia 2019 r., stanowiąc – obok ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 121, ze zm.; dalej: u.k.s.) – element składowy szerokiej reformy przepisów regulujących funkcjonowanie zawodu komornika i postępowania egzekucyjnego.

2. Przepisy ustawy o kosztach, których treść stanowi przedmiot kontroli, w tym przepisy ujęte względem nich związkowo, brzmią następująco:

- art. 4 zdanie 2 u.k.k.: „Za egzekucję kosztów komorniczych nie pobiera się opłaty egzekucyjnej”;
- art. 5 u.k.k.: „Komornikowi przysługuje zwrot niezbędnych wydatków poniesionych w toku postępowania albo w trakcie innych czynności wyłącznie w zakresie określonym ustawą”;
- art. 6 u.k.k.: „Wydatkami są:
 - 1) należności biegłych i tłumaczy, o których mowa w art. 11;
 - 2) koszty ogłoszeń;
 - 3) koszty transportu specjalistycznego;
 - 4) koszty przejazdu poza miejscowość, która jest siedzibą kancelarii komorniczej oraz zryczałtowane koszty przejazdu w granicach tej miejscowości;
 - 5) zryczałtowane koszty utrwalania czynności odbywających się poza kancelarią oraz przechowywania zapisu obrazu i dźwięku, o ile wierzyciel domagał się utrwalenia czynności;

- 6) należności osób powołanych na podstawie odrębnych przepisów do udziału w czynnościach;
 - 7) koszty uzyskania dokumentów lub informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania;
 - 8) koszty doręczenia korespondencji z wyjątkiem kosztów doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, postępowania zabezpieczającego lub postępowania o wykonanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym;
 - 9) koszty działania komornika poza rewirem komorniczym, o których mowa w art. 8;
 - 10) koszty przekazania środków pieniężnych przekazem pocztowym lub przelewem bankowym;
 - 11) koszty pokrycia opłaty sądowej należnej od wniosku o wpis w księdze wieczystej”;
- art. 7 ust. 2 u.k.k.: „Zaliczkę na koszty doręczenia korespondencji uiszcza wierzyciel lub wnioskodawca i nie może ona jednorazowo przekroczyć 60 złotych, chyba że planowane wydatki znacznie przekroczą tę kwotę”;
 - art. 7 ust. 5 u.k.k.: „Jeżeli zaliczka nie wystarcza na pokrycie wydatków, wydatki ponosi tymczasowo komornik. W takim przypadku komornik może wydać postanowienie o pobraniu brakującej zaliczki od strony, która żądała dokonania czynności powodującej wydatki, albo ściągnąć od dłużnika kwotę odpowiadającą wysokości wydatków, które nie zostały pokryte z zaliczki. Ściągnięcie tej kwoty od dłużnika nie wymaga wydania postanowienia”;
 - art. 16 ust. 4 u.k.k.: „Komornik w każdym piśmie kierowanym do strony informuje o aktualnym saldzie zaliczek i kosztów podlegających ściągnięciu zgodnie z art. 7 ust. 5”;
 - art. 21 u.k.k.: „1. Opłatę egzekucyjną za egzekucję świadczeń pieniężnych komornik ściga wraz z egzekwowanym świadczeniem, proporcjonalnie do wartości wyegzekwowanego świadczenia. Ściągnięcie opłaty nie wymaga wydania postanowienia. Wysokość opłat ściągniętych i należnych komornik ustala odrębnym postanowieniem wydawanym nie rzadziej niż co roku, chyba że postępowanie trwa krócej. W każdym postępowaniu komornik ustala wysokość opłat ściągniętych i należnych w postanowieniu o umorzeniu postępowania albo postanowieniu o zakończeniu postępowania w inny sposób.

2. W przypadkach przewidzianych w ustawie komornik wydaje postanowienie o pobraniu opłaty”;

– art. 25 ust. 1 u.k.k.: „Opłaty stosunkowe w sprawie nie mogą być niższe niż 150 złotych i wyższe niż 50 000 złotych. Przy ustaleniu sumy opłat w sprawie nie uwzględnia się opłat pobranych na podstawie art. 24”;

– art. 27 u.k.k.: „1. W sprawie o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik ściąga od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 10% wartości wyegzekwowanego świadczenia.

2. Jeżeli dłużnik, w terminie miesiąca od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, wpłaci do rąk komornika lub na jego rachunek bankowy całość lub część egzekwowanego świadczenia, komornik ściąga od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 3% wartości wyegzekwowanego w ten sposób świadczenia”;

– art. 28 u.k.k.: „1. Jeżeli dłużnik spełnił świadczenie w sposób i terminie, o których mowa w art. 27 ust. 2, opłata minimalna od tak zaspokojonego świadczenia wynosi 150 złotych.

2. Jeżeli do wyegzekwowania świadczenia doszło wyłącznie wskutek egzekucji z wierzytelności, rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę lub świadczeń z zabezpieczenia społecznego albo na skutek spełnienia świadczenia przez dłużnika do rąk komornika lub na jego rachunek bankowy po upływie terminu, o którym mowa w art. 27 ust. 2, opłata minimalna wynosi 200 złotych.

3. Jeżeli do wyegzekwowania świadczenia doszło w inny sposób, niż wskazany w ust. 1 lub 2, opłata minimalna wynosi 300 złotych.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 29 ust. 1, opłata minimalna wynosi 200 złotych”;

– art. 29 ust. 6 u.k.k.: „Przepisu ust. 1 zdanie pierwsze nie stosuje się do wierzyciela będącego jednostką samorządu terytorialnego”;

– art. 34 ust. 1 u.k.k.: „Opłata stała od wniosku o wszczęcie egzekucji wprowadzenia w posiadanie nieruchomości służącej do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych dłużnika albo opróżnienia lokalu lub pomieszczenia służącego do zaspokojenia takich potrzeb wynosi 1500 złotych”;

– art. 35 u.k.k.: „Opłata stała od wniosku o:

- 1) wprowadzenie syndyka masy upadłości albo zarządcy w posiadanie majątku,
- 2) wprowadzenie zarządcy w zarząd nieruchomości,

- 3) zabezpieczenie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej,
 - 4) wydanie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej
 - wynosi 400 złotych”;
- art. 40 u.k.k.: „Opłata stała od wniosku o:
- 1) wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu spadku,
 - 2) sporządzenie spisu inwentarza
 - wynosi 400 złotych”;
- art. 42 u.k.k.: „Opłata stała za sporządzenie protokołu stanu faktycznego wynosi 400 złotych”;
- art. 45 ust. 2 u.k.k.: „Skarb Państwa nie uiszcza opłat egzekucyjnych”;
- art. 48 ust. 1 u.k.k.: „Dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej za egzekucję świadczeń pieniężnych, jeżeli przemawiają za tym szczególne okoliczności odnoszące się do nakładu pracy komornika lub sytuacji majątkowej dłużnika oraz wysokości jego dochodów. W przypadku, o którym mowa w art. 29 albo art. 30, wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej może złożyć wierzyciel”;
- art. 48 ust. 3 u.k.k.: „Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 767 i art. 767²-767⁴ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego”.

II. Analiza formalnoprawna

1. Na gruncie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: ustawa o TK) aktualna jest reguła, że Trybunał na każdym etapie postępowania bada, czy nie zaistniała negatywna przesłanka procesowa wyłączająca dopuszczalność merytorycznej kontroli zgłoszonych zarzutów, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania (por. m.in. wyroki TK z 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt K 52/16; 17 lipca 2018 r., sygn. akt K 9/17 oraz postanowienie TK z 11 października 2017 r., sygn. akt K 14/16). Kontroli takiej podlega w szczególności legitymacja wnioskodawców określonych w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji. Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania sprawy należy zatem zbadać aspekty formalnoprawne wniosku KRK.

2. Katalog podmiotów, które mogą wystąpić z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie hierarchicznej kontroli norm, zawiera art. 191 Konstytucji. Podmioty te dzielą się na dwie zasadnicze kategorie: podmioty posiadające legitymację generalną, wskazane w art. 191 ust. 1 pkt 1 ustawy zasadniczej, oraz podmioty, których legitymacja ma charakter ograniczony. Legitymacja ograniczona (zwana niekiedy „szczególną”), przysługuje podmiotom wymienionym w art. 191 ust. 1 pkt 2-5 Konstytucji, w tym: 1) Krajowej Radzie Sądownictwa (w sprawie zgodności z Konstytucją, jako jedynym wzorcem kontroli, aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów) oraz 2) ogólnokrajowym organom związków zawodowych, ogólnokrajowym władzom organizacji pracodawców oraz ogólnokrajowym władzom organizacji zawodowych (w sprawie zgodności przepisów aktów prawnych niższej rangi z przepisami aktów mających wyższą rangę w konstytucyjnej hierarchii, o ile akt normatywny będący przedmiotem wniosku mieści się w konstytucyjnie i ustawowo określonym katalogu spraw należących do zakresu działania wnioskodawcy).

Kwestia posiadania przez Krajową Radę Komorniczą, będącą wnioskodawcą w niniejszej sprawie, legitymacji do inicjowania postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym od lat nie nasuwa wątpliwości. W licznych orzeczeniach TK konsekwentnie przyjmowano, że KRK jest ogólnokrajowym organem organizacji zawodowej w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji. Jednak uchwalenie ustawy o komornikach sądowych, która nieco odmiennie reguluje status KRK, aktualizuje potrzebę poczynienia kilku uwag na tym tle. Zgodnie z art. 197 u.k.s.: „Krajowa Rada Komornicza jest reprezentantem samorządu komorniczego”. Brzmienie tego przepisu odbiega od analogicznej regulacji dotyczącej zakresu reprezentacji sprawowanej przez ten organ samorządu, umiejscowionej w poprzednio obowiązującej ustawie (wedle art. 83 u.k.s.e.: „Krajowa Rada Komornicza jest reprezentantem komorników”). Zmiana ta bywa w piśmiennictwie uznawana za „ograniczenie kręgu podmiotów reprezentowanych” oraz „przejaw ograniczania kompetencji i roli samorządu, uzasadnianego traktowaniem komornika jako funkcjonariusza publicznego podlegającego ścisłemu nadzorowi Ministra Sprawiedliwości i organów sądowych” (M. Rączkowski, *komentarz do art. 197 [w:] Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Komentarz*, red. M. Simbierowicz, M. Świtkowski, LEX/el. 2019, nr 593798). Niemniej, wyrażane jest przekonanie, że:

„Zawężenie zakresu podmiotów reprezentowanych przez Krajową Radę Komorniczą nie wywołuje [...] konkretnych skutków prawnych. Zgodnie bowiem z art. 195 ust. 1 u.k.s. samorząd komorniczy tworzą komornicy i asesory. Skoro więc Krajowa Rada Komornicza jest reprezentantem samorządu, to pośrednio działa także w interesie osób go tworzących” (*ibidem*). Co więcej, chociaż samorząd komorników sądowych jest samorządem szczególnego rodzaju, bowiem skupia funkcjonariuszy publicznych o statusie organu władzy publicznej (i osoby aspirujące do tej pozycji ustrojowej, tj. asesorów) i w pierwszej kolejności został zobowiązany do podejmowania działań wspierających organy nadzoru administracyjnego (Ministra Sprawiedliwości oraz prezesów właściwych sądów) w zakresie podejmowanej przez nie pieczy nad sumiennym pełnieniem służby przez komorników (art. 195 ust. 2 pkt 1 u.k.s.), to jednak ustawodawca przewidział realizację przez samorząd również innych zadań, typowych dla samorządów zawodowych. Są nimi dbanie o warunki wykonywania zawodu, reprezentowanie członków samorządu, doskonalenie zawodowe komorników i asesorów, a nadto udział w kształceniu aplikantów, ustalanie i krzewienie zasad etyki zawodowej oraz dbałość o ich przestrzeganie (art. 195 ust. 2 pkt 2-5 u.k.s.). Warto odnotować, że także Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 26 sierpnia 2020 r. o nadaniu wnioskowi dalszego biegu, sygn. akt Tw 1/20, uznał, iż uchwała KRK nr 2222/VI z 25 października 2019 r. w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego została podjęta „przez ogólnokrajową władzę organizacji zawodowej (art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji)”. W konsekwencji, należy uznać, iż Krajowa Rada Komornicza – pomimo rozbudowy systemu nadzoru nad działalnością komornika sądowego, w tym ścisły nadzór administracyjny nad komornikiem, nadzór judykacyjny z elementami kierowania czynnościami komornika oraz *quasi*-pracownicze podporządkowanie w zakresie technicznej organizacji i dyscypliny pracy prezesowi sądu, przy którym komornik działa – jest ogólnokrajową władzą organizacji zawodowej, uprawnioną do zainicjowania postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

3. Do uznania, że wniosek pochodzi od ogólnokrajowego organu organizacji zawodowej, a nie od osoby, która go sporządziła i podpisała, wymagane jest wykazanie, że został on wniesiony na podstawie uchwały (lub innego rozstrzygnięcia) uprawnionego organu (art. 48 ust. 2 pkt 1 ustawy o TK). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, uchwała ogólnokrajowego

organu organizacji zawodowej w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego stanowi *conditio sine qua non* wszczęcia postępowania z inicjatywy tego podmiotu. Minimalna zbieżność, która musi zachodzić między treścią wniosku i uchwały dotyczy wskazania kwestionowanego przepisu, woli wyeliminowania go z porządku prawnego oraz zarzutu niezgodności tego przepisu z aktem normatywnym wyższego rzędu, którym w przypadku ustawy może być Konstytucja lub ratyfikowane umowy międzynarodowe (por. m.in. postanowienia TK z: 21 listopada 2007 r., sygn. akt Tw 32/07; 27 listopada 2012 r., sygn. akt Tw 44/12; analogicznie na gruncie obowiązującej ustawy o TK – w odniesieniu do wniosku organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego – postanowienie TK z 26 marca 2019 r., sygn. akt Tw 22/18).

Uchwała powinna także zawierać dodatkowe postanowienia dotyczące sposobu jej wykonania, w szczególności wskazywać inny podmiot (pełnomocnika), zobligowany przez ogólnokrajową władzę organizacji zawodowej do sporządzenia wniosku, złożenia go w Trybunale Konstytucyjnym czy reprezentowania wnioskodawcy w postępowaniu przed Trybunałem. Nie ulega przy tym wątpliwości, że powierzenie wykonania takiej uchwały konkretnemu podmiotowi nie wpływa na ocenę legitymacji procesowej wnioskodawcy, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji, bowiem w dalszym ciągu tylko ogólnokrajowa władza organizacji zawodowej jest uprawniona do zainicjowania abstrakcyjnej kontroli norm. Biorąc powyższe pod uwagę, wniosek do Trybunału Konstytucyjnego, który nie stanowi ścisłej realizacji uprzednio podjętej uchwały przez ogólnokrajową władzę organizacji pracodawców, nie może być uznany, na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o TK, za pismo skutecznie wszczynające postępowanie przed Trybunałem (tak – w odniesieniu do wniosku organizacji pracodawców – m.in. postanowienie TK z 18 czerwca 2009 r., sygn. akt Tw 14/09).

W niniejszej sprawie, Krajowa Rada Komornicza podjęła 25 października 2019 r. uchwałę nr 2222/VI, w której postanowiła skierować do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o stwierdzenie niezgodności wybranych przepisów ustawy o kosztach z Konstytucją oraz z umowami międzynarodowymi. W § 1 tej uchwały precyzyjnie wskazano zarówno zakwestionowane przepisy, jak i przepisy stanowiące wzorzec kontroli (zob. pkt I.2 stanowiska). Ujęte w ten sposób zarzuty determinują zakres wniosku, a następnie trybunalskiej kontroli (art. 67 ustawy o TK), jednak samo ich sformułowanie w uchwale nie jest tożsame ze sporządzeniem wniosku. Wymaga

odnotowania, że do uchwały nr 2222/VI nie załączono projektu wniosku ani też nie ujęto w niej odesłania do jego treści. Z tego względu należy uznać, że w chwili podjęcia przez KRK uchwały wniosek jeszcze nie istniał. Został on sporządzony i podpisany 12 grudnia 2019 r. przez radcę prawnego.

W § 2 uchwały nr 2222/VI KRK postanowiła: „Upoważnić Prezesa Krajowej Rady Komorniczej do udzielenia pełnomocnictwa do reprezentowania Krajowej Rady Komorniczej przed Trybunałem Konstytucyjnym i zobowiązać do złożenia sprawozdania z przebiegu postępowania w sprawie, na następnym posiedzeniu Krajowej Rady Komorniczej”. Zdaniem Sejmu, z uchwały tej nie wynika umocowanie dla Prezesa KRK do udzielenia pełnomocnictwa do sporządzenia wniosku i jego wniesienia do Trybunału Konstytucyjnego. Za trafnością tego stanowiska przemawiają następujące okoliczności.

Po pierwsze, w świetle dotychczasowego, ugruntowanego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, reprezentowanie wnioskodawcy przed Trybunałem Konstytucyjnym dotyczy „etapu postępowania po złożeniu wniosku i nie obejmuje jego sporządzenia i podpisania” (tak m.in. postanowienie TK 13 stycznia 2020 r., sygn. akt Tw 14/19; zob. także postanowienia TK z: 15 lipca 2020 r., sygn. akt U 2/19; 29 lipca 2003 r., sygn. akt Tw 13/03; 22 czerwca 2010 r., sygn. akt Tw 18/10; 30 czerwca 2011 r., sygn. akt Tw 8/11; 27 marca 2012 r., sygn. akt Tw 34/11; 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt Tw 46/12).

Po drugie, do uznania, że sporządzenie i wniesienie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego są czynnościami niemieszczącymi się w zakresie reprezentowania przed Trybunałem Konstytucyjnym inicjatora postępowania, skłania wykładnia językowa art. 44 ust. 1 ustawy o TK (szczegółowo regulującego zasady zastępstwa procesowego podmiotu wnoszącego skargę konstytucyjną).

Po trzecie, praktyka w sferze wyrażania woli przez KRK w uchwałach będących podstawą występowania przez ten organ z wnioskiem o kontrolę abstrakcyjną do Trybunału Konstytucyjnego wskazuje na to, że ów organ dostrzega różnicę i odrębność omawianych czynności procesowych. W uchwale nr 1802/V Krajowej Rady Komorniczej z dnia 12 grudnia 2017 r. (która zainicjowała sprawę o sygn. akt K 14/18), w § 2 KRK postanowiła: „Upoważnić Prezesa Krajowej Rady Komorniczej do udzielenia pełnomocnictwa adwokatowi lub radcy prawnemu w zakresie dotyczącym sporządzenia wniosku, o którym mowa w par. 1, jego

skierowania do Trybunału Konstytucyjnego oraz reprezentowania Krajowej Rady Komorniczej przed Trybunałem Konstytucyjnym”.

Tymczasem, wedle pełnomocnictwa (sygn. KRK/VI/1091/19) udzielonego radcy prawnemu przez Prezesa Krajowej Rady Komorniczej na podstawie ww. uchwały nr 2222/VI, został on umocowany do: „sporządzenia wniosku, jego skierowania do Trybunału Konstytucyjnego oraz reprezentowania Krajowej Rady Komorniczej przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie o stwierdzenie [...]”.

Prowadzone rozważania nie mogą abstrahować od tego, że wedle Wykazu czynności członków Krajowej Rady Komorniczej (zob. załącznik nr 1 do regulaminu działania Krajowej Rady Komorniczej), do kompetencji Prezesa KRK nie należy opracowywanie i kierowanie wniosków do Trybunału Konstytucyjnego z prawem do delegowania tych czynności na inne osoby. Z kolei, jak zwracał wielokrotnie uwagę Trybunał Konstytucyjny: „kompetencję do reprezentowania osoby prawnej i prowadzenia jej spraw należy odróżnić od kompetencji do podjęcia uchwały o wystąpieniu do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem inicjującym abstrakcyjną kontrolę norm. Trybunał podkreślał, że podjęcie takiej uchwały stanowi «czynność o charakterze nadzwyczajnym», która z tego powodu nie może być dokonana samodzielnie przez organ wykonawczy” (postanowienie TK z 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt Tw 46/12 oraz inne, cytowane tam orzeczenia). W świetle tych okoliczności trzeba uznać, że pełnomocnictwo udzielone radcy prawnemu przez Prezesa KRK w zakresie dotyczącym sporządzenia i złożenia wniosku do Trybunału Konstytucyjnego ma charakter samoistny, pochodzi od podmiotu nieuprawnionego. To zaś stanowi przesłankę uznania, że rozpoznanie co do *meritum* wniosku KRK jest niedopuszczalne.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, że tak rozumiana wadliwość pełnomocnictwa, stanowiąca pochodną zbyt wąskiego zakresu upoważnienia dla Prezesa KRK, określonego w uchwale stanowiącej podstawę wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego, nie może zostać uznana za brak formalny, który podlegałby sanowaniu w trybie art. 61 ust. 3 ustawy o TK. Wezwanie do jego usunięcia mogłoby bowiem spowodować jedynie podjęcie kolejnej uchwały doprecyzowującej poprzednią. Tymczasem uchwała, podjęta już po udzieleniu przez Prezesa KRK pełnomocnictwa i po sporządzeniu oraz wniesieniu przez radcę prawnego wniosku, nie mogłaby być traktowana jako podstawa tych działań (zob.

postanowienia TK z: 24 listopada 2003 r., sygn. akt Tw 30/03; 14 maja 2020 r., sygn. akt Tw 14/19).

Wskazane uchybienie przesądza o tym, że wniosek KRK nie spełnia wymogów określonych w ustawie o TK, gdyż został sporządzony i wniesiony przez podmiot nieuprawniony, i z tego względu nie powinien być mu zostać nadany bieg (por. podobnie postanowienie TK z 15 lipca 2020 r., sygn. akt U 2/19). Ujawnienie tej okoliczności na obecnym etapie postępowania uzasadnia sformułowany w *petitum* stanowiska Sejmu wniosek o **umorzenie** postępowania.

MARSZAŁEK SEJMU

Elżbieta Witek